

متن پرسش

سلام استاد: بخشید عرضی داشتم. استاد مدتی است مطالعاتی داشتم که به یک سری نکات ناب برخوردیم و البته سوال بنده راجع به همین نکات است که بعضی جاها با یکدیگر جور نیستند. مدتی پیش به یکی از کلیدی ترین آیات در تفسیر علامه برخورد کردم که «البیه یصعد الکلم الطیب و والعمل الصالح یرفعه» مدتی با این آیه مضامینش درگیر بودم تا با مبحث حبط عمل و از اثر افتادن عمل برخوردیم و بعد اخلاص رو مزمه کردم و به این نکته رسیدم که چرا سطح ام از اینی که هستم بالاتر نمی‌رود. در ادامه اگر جایی را اشتباه فهمیدم لطفا تصحیح بفرمایید. اما سوال اینجاست که ما اعمالی انجام می‌دهیم که ظاهرا چیزی از ثواب آن باقی نمی‌ماند. اکثرا با غیبت و تهمت یا با ناشکری «اما شاکرا و اما کفورا» یا با کفر به ایمان و امثالهم از بین می‌رود. حال این اعمالی است که ما آن را خوب فرض کرده بودیم و شرط اخلاص را دخیل نکرده بودیم که اگر آن را نیز دخیل می‌کردیم ظاهرا چیزی ته دیگ نمی‌ماند که با گناه از بین برود و حبط شود. ۱. آیا چگونه می‌توان اعمال حبط شده را بکار انداخت و از آثار آن متنعم شد. چون به شخصه معتقدم اگر اعمالم همگی می‌ماند و پذیرفته می‌شد الان با ماه و پروین حداقل در آسمان دنیا پرواز می‌نمودم! اما اینطور نیست. ۲. سوال دوم کمی بنیادی تر هست. استاد فرق ثواب و اثر آن در روح را متوجه نشدم. ثواب و جزا چیست که به نهرها و جویبارها توصیف شده که ظاهرا با اعمال نمی‌توانم به آن برسم چون چیزی ندارم؟ و بزرگ شدن روح چیست که با اعمال صالح پرورش می‌آید. روح مهمتر است یا ثواب؟ آیا قوت روح و حالات و دگرگونی هایش می‌تواند معیار قرب و دوری باشد؟ سوالات بسیار است. اما بیشتر از این مزاحم نمی‌شوم. ممنونم. فقط راجع به اخلاص چه پیشنهادی می‌دهید استاد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. به هر حال در هر عملی نیت اولیهی انسان برایش می‌ماند و اینطور نیست که با اندک غفلت آن عمل حبط شود. ۲. در رابطه با بحث «روح»، خوب است کتاب «ده نکته در معرفت نفس» همراه با صوت آن که بر روی سایت هست، مطالعه بفرمایید. موفق باشید